

EL SOROLL DE LES CULTURES

Si heu tingut l'oportunitat de viatjar pel món, haureu experimentat els diferents nivells de contaminació acústica que envolten les cultures. De vegades sembla que hi ha una relació entre el soroll que produeixen els habitants d'un país i la latitud d'aquest. Fins i tot podríem dir que aquest és inversament proporcional al desplaçament cap al nord. El cas més extrem potser, és el dels països escandinaus. Ni el forrellat de la porta del lavabo del bar més deplorable de la ciutat fa soroll quan el passes!

En canvi, si baixem de latitud, el remor comença a augmentar. Per a un mediterrani, però, també li crida l'atenció la quietud dels pubs anglesos, el volum baix de la seua música i el xiuxiueig dels seus clients. Tot açó queda molt lluny de la nostra vida quotidiana. En els nostres pubs difícilment es pot dur a terme una mínima conversa sense haver de cridar, entre espenta i espenta, i un núvol dens de fum que ara si que ens recorda la més genuïna boira londinenca.

Si ho veiem per uns moments, des de l'altre punt de vista, tindrem una

interpretació molt diferent a la nostra. Molt possiblement, una persona que desconega la cultura mediterrània li cridarà l'atenció la proximitat que hi ha entre dos parlants, però també el to de veu que usen. Per uns moments creurà que estan discutint i no portant una conversa amistosa.

La nostra cultura, la mediterrània, es caracteritza per la festa i el soroll, entre altres moltes coses. Qui no recorda el bum del bombo i platerets en les festes de la transició!. L'ànsia de llibertat va afectar fins i tot la música. Tothom volia convertir-se en músic per uns moments. Hui en dia, aquesta "tradicció" està pràcticament extingida, o més bé podríem dir que s'ha mutat en xarangues més organitzades, però també econòmicament més cares.

Desgraciadament, la cultura del soroll també ha perdut algun dels seus costums. Els nostres pares ens conten com celebraven el dia de Glòria no fa tant de temps. Diuen que lligaven tot tipus de pots amb una corda; després u tirava d'ella i corria, mentre els altres els colpejaven fent la major remor possible. La industrialització de la ciutat i la conseqüent aparició dels cotxes van acabar probablement amb aquesta tradició.

En canvi, el costum sorollós més popular i de fàcil adquisició és la traca. Qui pot imaginar una festa sense traca? És com anar a Roma i no veure el Sant Pare. Festes locals, festes de carrer, festes de masets, batejos, bodes, comunions, convencions... Fins i tot hi ha gent que les fa esclatar en el lloc més inversemblant que u es puga imaginar.

La variant sofisticada de la traca és la mascletada. A molts estrangers els resulta difícil comprendre que es dispare "un castell de focs d'artifici" a migdia i a plena llum del sol. No es veurà res! -et diuen sorpresos. Evidentment no es veu, però no es tracta d'això. Una mascletada és un concert de sorolls, on el ritme i la intensitat juguen un paper important. També ho és, diuen els entesos, respirar l'olor a pólvora que les envolta.

No hi ha cap dubte, doncs, que la cultura mediterrània és sorollosa. Però no tan sols és això, sinó que també hi ha una espècie de culte cap a eixe soroll. En certa manera, som un poc com el nostre mar, amable, tranquil, seré..., sense cap remor. Però quan de sobte canvia, es converteix desagradable, fer, alterat..., estrepitós.

SAÛL RAMOS VILANOVA

